

гарина е това каквото е слънчевия лъч за посъяното зърно. Доста е лъчът да огрѣе зърното за да даде кълни, както и приказката да погали душата на българина за да се ободри и възмогне душата за нови подвизи и дѣла.

Какъ инѣкъ може да се обясни силата на народната пѣсенъ и приказка и обаянието на повѣрия и обичаи върху духа на съврѣменика? Само организиранитѣ срѣдства за създаване апатия къмъ родното, у една часть на младежъта ни може да докара ония резултати, които виждаме въ най-ново врѣме у насъ, като се пренебрѣгва миналото за да се гради ново, основано на чужди разбираня и чувствуваня. Да ли това ново ще успѣй—бждащето ще покаже. Ако южни палми могатъ да растнатъ на ледени канари—може би и присаденото ново да даде плодъ. Ако обаче ние искаме да растнатъ въ нашата земя вѣковнитѣ джбове, които и днесъ сѣнчатъ родни долини и прѣдгория—налага се да отгледваме джба и да разсаждаме нови. Доста е да се вгледваме въ своето за да разберемъ, че ако се оставимъ на своето разбиране, но силата на кръвта си, ще досѣтимъ и ще ни допадне онова съ което сж осмисляли животъ дѣди и прѣдѣди. Въ минути на душевно крушение миналото е най надеждно пристанище. То ни въвежда въ олтаря на знайни праотци и ще ни дава сили за новъ животъ. Бждащето е но-сигорно, когато има връзка съ миналото, както и най-високитѣ грани на вѣковенъ джбъ биватъ сочни и весели, когато сж държатъ на голѣмъ клонъ, който е въ свръзка съ дълбокитѣ корени о земята.

Огѣзи, които сж най-високитѣ грани на българския джбъ не сж скжсвали ликото между себе си и корена. На Ботйова—най мощния поетъ революционеръ не е чужда народната пѣсенъ въ неговото поетично дѣло. Дѣдо Славейковъ е извѣстенъ и до сега съ разработени мотиви на народни пѣсни и притчи. А Цани Гинчевъ, Илия Блъсковъ, К. Величковъ ако сж прѣживѣли врѣмето си, то е благодарение на вплетени народни мотиви въ творенията имъ.

Вазовъ е плѣнителенъ съ поемитѣ си: „Въ царството на самодивитѣ“, „Грамада“, „Каменъ и Цѣна“. Отъ по-новитѣ писатели: Пенчо Славейковъ, Антонъ Страшимировъ, П. Ю. Тодоровъ, Кирилъ Христовъ, Тр. Куневъ, А. Карама и Ц. Церковски издигнаха народнитѣ мотиви до факторъ въ родната ни литература.

Въ най-ново врѣме и Ив. Кириловъ, който прѣди войнитѣ, не засѣгаше народни мотиви, е досѣтилъ творческата грѣйка на това слънце. Неговото Бащино огнище и нѣколко кжсапечатани въ сборници и списания го поставятъ въ реда на писателитѣ, които цѣнятъ нашитѣ народни обичаи, пѣсни и повѣрия